



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

## Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Iosephi Speranzæ, Congregationis Oratorii Fanensis  
Presbyteri, Scripturæ Selectæ**

**Speranza, Giuseppe**

**Coloniæ Agrippinæ, 1659**

62. Quantùm conetur Diabolus, ut orationem impediat.

**urn:nbn:de:hbz:466:1-44265**

*Quantum conetur Diabolus,  
ut orationem impediatur.*

PUNCTVM LXII.

*Orationis hostis capitalis demon.*

*1. Reg. 13.*

*Orationem negligens homo est inermis miles.*

*Exod. 5.*

*2. Paral. 33.*

*Luc. 14.*

*1. Reg. 11.*

Non habet arma, quibus validius impugnetur, idcirco laborat, ut ea de medio tollat. Consilium id fuit inimicorum populi Dei, qui cum optimè noscent, quam ij bene armis uterentur in praelio, curarunt, ne ab eis gladius, lanceae fierent: Porro faber servarius non inveniebatur in omni terra Israël, caverant enim Philistim, ne forte facerent Hebraei gladium, aut lanceam. Hoc nimirum precaverit Diabolus, ne gladius, aut lancea orationis inveniat: homo autem sine oratione miles est sine armis. Quomodo se gerat inermis homo in hac militia super terram?

Percupidi olim filij Israël sacrificandi, à Pharaone distracti sunt ad paleas conquirendas, fingendosque lateres, quò vix respirare valentes, sacrificiorum oblivisceretur. Per simili arte nos ab oratione Diabolus conatur abducere, dum paleis harum mundanarum rerum conquirendis, ac lateribus efformandis occupat, paleis, inquam, quæ infernales nobis ignem succendant.

O quam multi sub jugo Diaboli illud Manasse dicere possunt: *Incurvatus sum multo vinculo ferreo, & non possum tollere caput, & non est respiratio mihi. q. d. moles negotiorum me opprimat: Non possum tollere caput.*

Mulier incurvata operâ Diaboli, ne caelum aspiceret. Sic incurvati multi, ut mentem elevare non possint.

*In hoc seriam vobiscum fedus, ut etiam omnium vestrum oculos dextros. O sœvitiam! Servat ille quidem sinistros, quibus terrena respiciamus, suffodit dextros, ne caelestia perspiciamus,*

A Primum, quod ille è templo impiè subripuit, candelabrum luminis fuit. Hoc sacrigus ille, ac infernalis Antiochus subripere conatur, ut candelabro orationis ablato, simus semper in tenebris. *1. Mach. 3.*

Orationis dono amisso homo sit totus exterior. Testatur Samson, inquit Greg. *D. Gregor. 7. Mor. 13.* qui postquam oculos perdidit, ad molam deputatus est: quia maligni Spiritus, postquam tentationum stimulis intus aciem contemplationis effodiunt, foras in circuitu laborum mittunt, juxta illud: *In circuitu impij ambulans.*

Quod & ille mysticè plorabat: *Et fregit ad numerum dentes meos, cibavit me cinere. Qui enim caelestia non mandit, terram comedit. Hebr. operuit me, aut, versavit me in cruce.* *Thren. 3. Hebr.*

In Deuteronomio neminem volebat Deus posse accipere loco pignoris inferiorem, ac superiorem molam, cujus rationem reddit: *Quia, inquit, animam suam apposuit tibi. Septuag. Quia animam suam dat in pignore. Chaldaeus: Quia (cum hisce molis) esca fit omni anima. Ob id Diabolus non vult, ut hujusmodi molas domi habeas.* *Deut. 24. Septuag. Chald.*

Hinc & gustum orationis conatur tollere, ut sic paulatim tollat orationem: si fontem siccare non potest, aquæ ductus saltem studet incidere. Sed non est propter id intermittenda oratio: quinimò magis orandum, exemplo Domini, qui *factus in agonis (omni destitutus consolatione) prolixius orabat.* *Judith 7. Oratio non intermittenda propter aviditatem.*

Sancta illa anima in Proverb. *Gustavit, & vidit, quia bona est negotiatio ejus, non extinguetur in nocte lucerna ejus. O si homo paululam vim sibi inferret, ut huic studio operam navaret! ò si gustaret de oratione, quam suave cum Deo agere! &c. mox vaniloquium, mox otium displiceret.* *Proverb. 31.*

Sed communis hostis pro viribus elaborat, ut huic sancto studio non vacemus. Huc optimè facit illud, quod refert Greg. in Dialogis. In uno ex Monasteriis, quæ venerabilis Benedictus construxerat, quidam Monachus erat, qui

Tempore orationis Diabolus extrahit Monachum ab Ecclesia.

qui ad orationem stare non poterat, sed A  
 mox ut se Fratres ad studium orationis  
 inclinabant, ipse egrediebatur foras, &  
 mente vaga terrena aliqua, & transitoria  
 quærebat. Cumque ab Abbate suo sæpius  
 fuisset admonitus, ad virum Dei dedu-  
 ctus est, qui ipse quoque stultitiam  
 eius vehementer increpavit, & ad Mona-  
 sterium reversus, vix duobus diebus viri  
 Dei admonitioaem tenuit, nam die tertia  
 ad usum proprium reversus, vagari tem-  
 pore orationis cœpit. Quod cum seruo B  
 Dei ab eodem Monasterii Patre, quem  
 constituerat, nunciatum fuisset, dixit:  
 Ego venio, eumque per metipsum emen-  
 do. Cumque vir Dei venisset ad idem  
 Monasterium, & constituta hora, expleta  
 psalmodia, sese Fratres in orationem de-  
 didissent, aspexit, quod eundem Monachum,  
 qui in oratione manere non potuit, qui-  
 dam niger puerulus per vestimenti sim-  
 briam foras traheret. Tunc eidem Patri  
 Monasterii, Pompeiano nomine & Mau-  
 ro Dei famulo secretè dixit: Nunquid  
 non aspicitis, quis est, qui istum Mona-  
 chum foras trahit? Qui respondentes,  
 dixerunt: Non. Quibus ait: Oremus,  
 ut vos etiam videatis, quem iste Mona-  
 chus sequitur. Cumque per biduum esset  
 oratum, Maurus Monachus vidit: D  
 Pompeianus verò, ejusdem Mo-  
 nasterii Pater, videre non potuit. Die  
 igitur alia, expleta oratione, vir Dei Ora-  
 torium egressus, stantem foris Mona-  
 chum reperit, quem pro cacitate cordis  
 sui virga percussit, qui ex illo die nihil  
 persuasionis ulterius à nigro jam pueru-  
 lo pettulit, sed ad orationis studium im-  
 mobilis permansit, sicque antiquus hostis  
 dominari non ausus est in ejus cogita-  
 tione, ac si ille percussus fuisset ex verberere.

Matth. 17.

Hoc genus Damoniorum non ejicitur, nisi  
 per orationem, & jejunium, & idè studeat  
 orationem pro viribus impedire.

Quid, & quomodo postulandum.  
 PUNCTUM LXIII.

Bona spiritalia postulanda sunt, gra-  
 tia animarum, lumen, virtutes, &c.

Cæcus ille secus viam mendicans, pauper  
 erat, nec tamen divitias poposcit: secus  
 viam erat, palatium, vel hospitium non  
 postulavit: pannosus erat, pretiosa indu-  
 menta non quæsit. *Quid vis, ut faciam  
 tibi? Hoc Domine, ut videam.* Hoc, hoc  
 postulandum à Deo, lætæ, gratia, &c.  
 Bona temporalia, sanitas, divitiæ, &c. *Matth. 15.*  
 mica sunt, quæ cadunt de mensa Domi-  
 ni. Sic August. ad illa verba: *Nō est bo-  
 num sumere panem filiorum, & dare canibus,*  
 quibus illa: *Etiam? Domine &c.* Sed mi-  
 rum non est, gentilem fœminam eas tali-  
 ter implorasse.

Mirum potius de Salomone, de quo  
 Rupert. 4. de *Rupert. 4. de*  
 vii. Verbi, *te, quod vis, ut dem tibi; & tantâ sibi obla-  
 c. 24.*  
 cã gratiâ posset æternitatem gloriæ cele-  
 stis una petitione adipisci, quæ summa  
 beatitudo est; ille temporali gloria de-  
 lectatus, & apud homines volens haberi  
 gloriosus, leve, seu mediocre bonum pe-  
 titiv: *Dabis, inquit, servo tuo cor docile,*  
 ut judicare possit populum suum, & discernere  
 inter bonum, & malum. Et quidem bo-  
 num erat, quod petivit, & melius quàm  
 si petiisset dies multos, aut tale quid, quod  
 bonum quidem est, sed exile, & infirmum,  
 & hoc magis placuit Domino, quod sic  
 petiunt, quàm si petiisset quidpiam ejus-  
 modi, dies multos, aut divitias, aut ani-  
 mas inimicorum suorum. Sed cur non  
 dixit, sicut dixerat pater ejus, David: *Psal. 86.*  
*Vnam peti à Domino, hanc requiram, ut in-  
 habitem in domo Domini omnibus diebus vite  
 mee? videlicet, quia cor ejus non erat  
 perfectum cum Domino Deo suo, sicut  
 scriptura testatur, sicut cor David patris  
 sui.*

Indigentia rerum temporalium Deo  
 proponenda est, & in eum omnis sollici-  
 tudo, & cura proicienda: *Revela Domino  
 viam tuam. Camp. Expone coram Domino  
 statum rerum tuarum, & spera in eo, & ipse  
 faciet.* *Psal. 36.*

Pro rebus, quæ spectant ad corpus,  
 non est quod valdè insistamus, paucis  
 cum Deo opus est. Dux illæ sorores:  
 Domine, ecce, quem amas, infirmatur. Lite-  
 rulam hanc breviloquentem, ac Laconicã *Joan. 11.*  
 ad amantem dirigunt: amanti autem  
 Re 2 fatis